

# Když Do nebes!, tak s pardubickým Kašparem

**Petr Mareček**  
editor MF DNES

Slavný let inženýra Jana Kašpara z Pardubic do Chuchle v roce 1911 trval 92 minut, nová výpravná inscenace Východočeského divadla Do nebes! má o hodinu víc. A za sebou práci jak na kostele. Autor hudby Ondřej Brousek a libretista, textař a režisér Radek Balaš dobře vědí, že za každou bronzovou bystou a sochou je silný příběh, a ten rozehráli v muzikálu z ryze pardubické historie, o to má kus větší sílu i emoci. Oslava lidského snu ve šťastné době prvních technických zázraků není jen vyplněnou křížovkou na téma žánru ani novátorským pokusem muzikál rozehrát a složit po svém, ale poutivou zpěvohrou, která sluší měšťanské scéně a myslí na pardubické publikum.

Brousek se přiznává, že sáhl po Gershwinovi, jeho originální muzika

nahraná spolehlivou Komorní filharmonií má v sobě postupy filmové hudby, cti secesní korza i současnou Broadway, když je třeba, sáhne po swingu i úlevně zpěvně hašlerovské notě.

Režisér, proslulý komediograf, přidal výtečné texty poučené Jiřím Suchým na mile vzdálené textařským banalitám českých muzikálových grafomanů. Znamenitě posouvá děj, buduje atmosféru a staví parádní taneční a pěvecká čísla. Zvláště dvě stojí za vypíchnutí: kuplet o Ikarovi, jímž Kašpar senior uspává synka, odkazuje přímo k Osvobozenému divadlu a k jeho epickým písním. Skvěle napsaný, zazpíváný i zahráný jevištní klip. Druhé mří přímo k drakovské imaginační a nápadům z nejsilnějších jako z časů Josefa Krofty, to když bratranec Čihák popisuje hospodě (samožřejmě v legendární Veselce) Kašparovu nehodu se skotem. Ryzí magie divadla, stačí srazit stoly, ubrusy jsou křídla a hůlka knipl. Ovšem pozhena-



Aviatik Stěpán Pospíšil jako Jan Kašpar v muzikálu Do nebes!

ných výstupů je víc, třeba svádění netečného technokrata vyhlíží jak ze Se-maforu, inspirační vlivy lze najít u Nové operety Oldřicha Nového, v Muži z kraje La Mancha i u pozapomenutého Jára Beneše. Dalším prvkem umocňujícím dílo je výprava a kostýmy bývalého drakovského scenografa Marka Zákosteleckého. Typický rukopis secesních kabaretních kostýmů a zadních projekcí starých pohlednic, stínoher i technických zázraků přidává na hravosti a působivosti.

Balaš našel ideálního představitele Jana Kašpara i zpěváka ve Štěpánu Pospíšilovi, jemuž je souzeno hrát i sedmiletého, což s představitelem Evženou Čihákem Janem Musilem zvládnou v rychlé zkratce. Nehraje se psychologické divadlo, své postavy znamenitě s nadsázkou naplnili Ladislav Špiner jako osvícený baron Kraus, astronom s cimrmanovskou duší, Josef Pejchal, jenž dojemně stárne coby starostlivý Kašparův otec, dále pěvecky i herec-

ky vládnou jevišti Eliška Jechová, Petra Janečková, Martina Sikorová, Radek Žák, Tomáš Lněnička či Martin Mejzlík. Nechybí ani sešraná company, čtyři tanečníci a čtyři zpívající tanečnice. Dílu slouží i dramaturgie Jany Pithartové, „rozezpívaná Wikipedie“ však končí slávou v Chuchli, neboť dál by už šlo o truchlohru. Strhující je hlavně všeobecné zanicení pro věc, což přebíjí jistě nedokonalosti, třeba občas není rozumět textům. Škoda, že nejsou v programu.

Přes nákladnou a složitou výpravu, délku, zalidnění a balašovské gagy má v sobě Do nebes! něco komorního, křehkého a důvěrného. Na konci, když se objeví snímek skutečného aviatika, může citlivý divák přes slzy nevidět na děkovačku.

**O. Brousek a R. Balaš: Do nebes!**  
Východočeské divadlo Pardubice

**75%**